Ducati Globetrotter 90th

JESS IN JAPAN (2)

Ik word wakker van het getik van dikke regendruppels op het hotelraam. Jammer, dat onheilsbericht over typhoon Malakas was geen droom. Miyo contacteert me tijdens het ontbijt met de mededeling dat er misschien vanavond al een ferry vertrekt van Osaka naar Beppu. De typhoon zal deze middag het eiland Kinki oversteken dus als ik wil vertrekken, moet ik het nu doen. Tijdens de nacht heeft de storm aardig huisgehouden op het eiland van Kyushu waar ik binnen twee dagen verwacht word om het museum van verzamelaar Iwashita te bezoeken. Daar kan ik de laatste overgebleven Ducati Apollo gaan bekijken, maar ik vrees een beetje voor de gevolgen van de storm…

Jessica Leyne

DUCATI
GLOBETROTTER 90TH
GLOBETROTTER 90TH

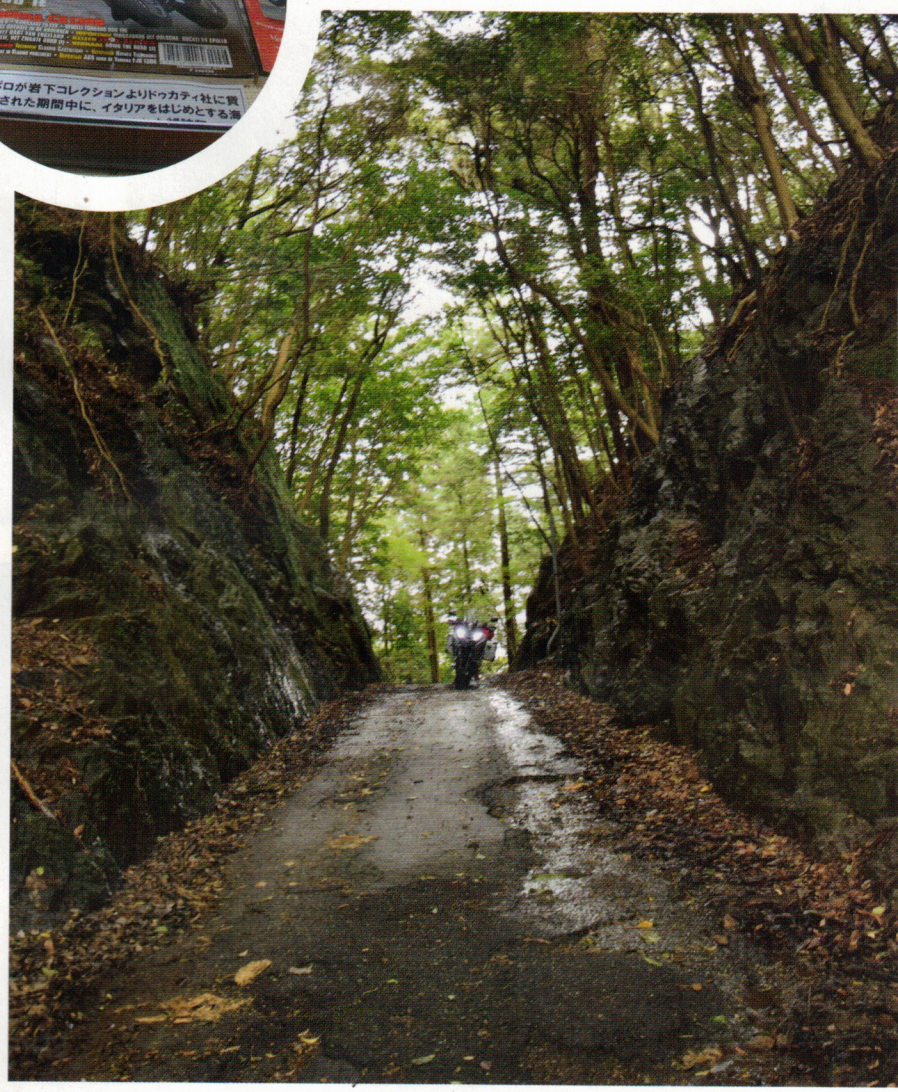

De Ducati Apollo

De Ducati Apollo is een V4-prototype uit 1964, door ingenieur Fabio Taglioni op punt gesteld om de concurrentie aan te gaan met de politiemotoren van Harley-Davidson in de VS. In eerste instantie leverde de 1260 cc grote V4 100 pk maar al snel bleek dat de banden dat vermogen niet aankonden. De Amerikaanse importeur Berliner verzette hemel en aarde om de Apollo aan de man te brengen, maar Ducati besliste uiteindelijk het project stop te zetten. Er werden twee machines gebouwd waarvan er nu nog maar één exemplaar overblijft. In M&T 04/2003 werd een uitgebreide reportage gewijd aan 'de dinosaurus uit Bologna'.

Foto's midden: *Op de fantastische 'Regenboogweg' is het niet alleen zalig rijden, ik word ook constant geconfronteerd met door de storm omgewaaide bomen.*
Foto linksonder: *Ook naast het motorrijden worden grenzen verlegd - een bungeesprong, verdorie!*
Insert: *Uw lijfblad, ook in Japan vertegenwoordigd!*

Het circuit van Sugo

Sportsland Sugo in de buurt van Murata is eigendom van Yamaha Motor Co. en beslaat een oppevlakte van in totaal 2,1 miljoen m2. Het omvat vier aparte omlopen: een wegraceparcours, een motorcross-circuit, en trialparcours en een kartpiste. Het WSBK was er vaste klant van 1988 tot 2003 en in 1998 won Carl Fogarty er de WK-titel aan boord van een Ducati 916.

Het circuit van Motegi

De Twin Ring is een racecircuit gelegen in Motegi, de verwijzing 'twin' slaat op het feit dat het circuit eigenlijk bestaat uit twee aparte omlopen: een wegcircuit en een oval. De MotoGP wedstrijden worden hier sinds 1999 gehouden op het 4,8 km lange wegcircuit. Casey Stoner won er in 2007 de MotoGP-titel met zijn Ducati Desmosedici GP7.

Foto rechtsboven: *Ook offroad staat onze vrouw haar - euh - mannetje!*
Foto midden Links: *De weergoden zijn met niet goed gezind op het Japanse asfalt..*
Foto midden Rechts: *... dus kan een tempelbezoek alleszins geen kwaad.*
Foto linksonder: *Camping gesloten en geen zin om een hotel te zoeken? Wildkamperen dan maar!*

Ik raadpleeg de GPS en het zou slechts 77 kilometer langs de snelweg zijn om tot in Osaka te raken. Gezien de weersomstandigheden maak ik er geen punt van om de dure tol te betalen. Eens buiten merk ik pas hoe de regen uit de hemel valt als een dik gordijn, terwijl de sterke wind speelt met de afgerukte bladeren en takken van de bomen. Ik ben niet zeker van mijn stuk en ga terug naar de hotelkamer om mijn situatie te evalueren, doe ik het, of doe ik het toch maar beter niet? Mijn gedachten draaien in cirkeltjes rond tot ik gewoon beslis om te doen waarvoor ik gekomen ben: rijden !

Blowin' in the wind

Tien minuten laten ben ik uitgecheckt en rij ik Malakas tegemoet. De eerste 45 kilometer zijn goed te doen, maar hoe dichter ik Osaka nader, hoe feller de rukwinden worden. De Multi laat het echter niet aan zijn hart komen, het hoge gewicht van deze powerboat op wielen speelt in zijn voordeel. Het heeft iets betoverends, de regen die als een douche naar beneden komt, de achterband die een fontein aan water opspat, het gegrom van de motor en raar maar waar, het heerlijke gevoel van droge tenen in zachte warme sokken. Osaka binnenrijden is dan weer een andere ervaring, files en zo'n ongelooflijke drukte. Door de trage snelheid en het vele stoppen en aanzetten wordt de Multi moeilijker om te hanteren tijdens de storm. Wanneer ik eindelijk bij de ferry's arriveer, zie ik het ongeloof in de ogen van al wie er reeds staat. Er varen begrijpelijkerwijs geen ferry's meer uit deze avond maar ik klaag niet. Want ook al stond het niet op mijn to-do-lijstje, ik kan toch maar mooi afvinken dat ik door een tropische storm ben gereden. De vriendelijke dames aan de incheckbalie drukken me op het hart om asap een hotel te vinden, want het oog van de storm bevindt zich net onder ons op de kaart. Turend op mijn GPS ben ik echt de enige die nog op de straten te zien is en zelfs op de viervaksbanen kan ik de motor amper op de been houden. Ik kom letterlijk aangewaaid in het CosmoSquare Hotel, boek de goedkoopste éénpersoonskamer en overspoel die met mijn natte bagage. Buiten is de storm nu echt helemaal losgebroken, dat merk ik aan de trillende ramen. Tijd voor een blogpost en een douche. Morgen neem ik de nachtferry naar Beppu, de rest zien we daar en dan wel.

De afstand

In de haven van Beppu staat Miyo op mij te wachten met extra materiaal: een regenpak, enkele waterdichte zakken en een spatwaterdichte camera. Zou ze weten dat Japan nog enkele buien voor mij in petto heeft? Samen rijden we naar Yufu om de Iwashita-collectie te bezoeken. We worden hartelijk ontvangen door de eigenaar en na een uitgebreide rondleiding in het museum is het tijd om het pronkstuk van de collectie te bewonderen. De Ducati Apollo, de enige Bolognese V4 in de wereld. Hiroaki Iwashita gaat natuurlijk prat op zijn uniek stuk en verzamelt dan ook alles wat maar van ver of dichtbij te maken heeft met deze machine. Tijdens zijn deskundige uitleg valt mijn oog op een oude uitgave van M&T in de vitrinekast. Motoren & Toerisme publiceerde ooit een rij-indruk over de Apollo en op de één of andere manier is deze ook in de collectie van Iwashita beland. Van een bevlogen verzamelaar gesproken!

Na een uitgebreide rondleiding moet ik dringend mijn weg hervatten, want om terug op schema te komen moet ik in 36 uur tijd 1100 kilometer in vogelvlucht afleggen. Maar ik zal niet overhaast te werk gaan, de snelweg is ongelooflijk duur en daar heb ik geen budget voor, dus ik blijf bij de bochtige wegen richting het noordoosten van Japan. Op sommige plaatsen neem ik zelfs nog een extra bergweggetje mee, gewoon omdat het kan. Pas als het donker wordt, neem ik dan toch de snelweg en zet ik in ijltempo enkele honderden kilometer extra op de teller. Ik neem een hotel in Tokushima zodat ik morgen weer vroeg op pad kan en ondertussen profiteer ik van de goede WiFi-verbinding om nog wat opzoekingswerk te doen en een blogpostje te schrijven.
De volgende ochtend zit ik om 05u30 alweer in het zadel. Mijn interesse werd gisterenavond gewekt door de zogenaamde 'Regenboogweg', een tolweg langs vijf meren en die ik niet wil missen. De milde offroad-routes door de bergen die erheen leiden zijn compleet verlaten en een beetje onstabiel door de typhoon. Ik kom regelmatig omvergewaaide bomen, wegverzakkingen en kapotte bermen tegen. Iets rustiger rijden is dus de boodschap. De Regenboogweg is het absoluut waard, je mag deze weg gerust vergelijken met de populaire musts voor motorrijders zoals de Stelvio of de Trollstigen. De bochtige wegen richting de Japanse Alpen maken de lange afstand de moeite waard, tijd om je te vervelen is er niet. De Multistrada lust deze wegen allemaal rauw, zelfs met bagage is dit ding een bom en blijft de hanteerbaarheid me verbazen. Na zonsondergang kies ik terug voor de snelweg om in snel tempo de laatste honderden kilometers af te rijden. Na negentien uur rijden heb ik het gehad en zoek ik een slaapplaats voor de nacht. Morgen moet ik nog een kleine 200 kilometer rijden tot mijn uiteindelijke bestemming, dat zal wel lukken.

Might as wel jump

Mark, oorspronkelijk van Groot-Brittannië, woont al jaren in Japan en is een fervente Ducati-rijder. Hij wacht me op in Yuzawa om samen naar het circuit van Sugo te rijden maar hij heeft nog een extra verrassing in petto voor mij. Na een koffie en een

